

Sygn. akt IV U 397/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 października 2019 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący: SSR Magdalena Piątkowska

Protokolant : Karolina Nowicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 07 października 2019 roku w Ś.

sprawy z odwołania **E. W.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

w sprawie (...)

o świadczenie rehabilitacyjne

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od powódki E. W. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powódka E. W. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. z dnia 19 października 2018 roku odmawiającej jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. W uzasadnieniu wskazała, iż po wyczerpaniu zasiłku chorobowego nadal była niezdolna do pracy. Podniosła, iż ma zmiany chorobowe w obrębie kręgosłupa, mózgu i nerek oraz nawracające zaburzenia depresyjne i lękowe, a także zaburzenia bulimiczne. Opisała ograniczenia i dolegliwości, jakie zmiany chorobowe przynoszą jej w codziennym życiu i, zdaniem powódki, czynią ją niezdolną do pracy.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, iż orzeczeniem z dnia 10.10.2018r. Komisja Lekarska ZUS ustaliła, że stan zdrowia wnioskodawczyni nie uzasadnia przyznania jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Powódka E. W. była niezdolna do pracy z powodu choroby i pobierała zasiłek chorobowy do dnia 3 sierpnia 2018r./ bezsporne /

Przyczyną niezdolności powódki do pracy były zmiany zwyrodnieniowo- dyskopatyczne odcinka szyjnego kręgosłupa oraz zaburzenia nastroju. Po upływie okresu zasiłkowego powódka odzyskała zdolność do pracy, w tym na ostatnio zajmowanym stanowisku- księgowej- nie stwierdzono u niej zaburzenia funkcji korzeni rdzeniowych szyjnych ani cech uszkodzenia rdzenia szyjnego, nie wykazano także istotnego ograniczenia ruchomości kręgosłupa szyjnego. U powódki nie doszło do utrwalonego deficytu neurologicznego i do rzeczywistej dysfunkcji narządu ruchu. Stosowanie zaś leków samo w sobie nie stanowi podstawy do orzeczenia długotrwałej niezdolności do pracy. Jeśli chodzi o stan

dysfunkcji psychicznych powódki nie był on na tyle nasilony, by wymagała ona świadczenia rehabilitacyjnego i by wpłynęło ono na poprawę zdrowia powódki. U powódki nie występuje również obniżenie ogólnej sprawności funkcji poznawczych ani też funkcji poznawczych istotnych w wykonywaniu zawodu.

Dowód : opinia biegłego sądowego chirurga i neurologa k. 66

opinia biegłego sądowego psychiatry k.88-95

akta ZUS i dokumentacja medyczna (w załączeniu)

Ustalen stan faktyczny sąd dokonał w oparciu o powołane w uzasadnieniu dowody, przede wszystkim w oparciu o opinie biegłych. Opinie oparte były o badanie powódki w sumie przez trzech biegłych i szeroką dokumentację medyczną. Całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego przemawiał za uznaniem opinii jako rzeczowych, spójnych i wyprowadzających logiczne wnioski końcowe i Sąd nie dopatrywał się jakichkolwiek przyczyn, dla których miałyby utracić walor wiarygodnego dowodu w sprawie. Powódka wprawdzie złożyła do opinii zastrzeżenia, ale stanowiły one jedynie subiektywną polemikę laika ze specjalistami, nie formułowały ewentualnych tez opinii uzupełniającej czy wniosków dowodowych- były jedynie wyrazem niezadowolenia strony z treści opinii i wniosków postawionych przez biegłych. Należy przy tym mieć na uwadze, że opinia biegłych, zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału wtedy, gdy potrzebne są wiadomości specjalne. Podlega jak inne dowody ocenie według art. 233§ 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny, które stanowią zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii nie jest więc przedstawienie faktów lecz ich ocena na podstawie wiadomości specjalnych.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył :

Odwołanie podlegało oddaleniu.

Zgodnie z brzmieniem art. 18 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Świadczenie to przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy.

Jak wynika z postępowania dowodowego powódka po wyczerpaniu okresu zasiłku chorobowego była zdolna do pracy, a zatem nie spełniła podstawowej przesłanki, aby otrzymać prawo do świadczenia rehabilitacyjnego.

Dlatego też Sąd w oparciu o powyższe i na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ §1 kpc oddalił odwołanie, w punkcie II zasądając koszty postępowania, od ponoszenia których (w przeciwieństwie do opłat i wydatków) powódka nie jest ustawowo zwolniona (art. 98 i nast. kpc w zw. z §11ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych.